

til Personen eller til Varen, og det var under Diskussionen herom, at den ærede Indenrigsminister stærkt fastholdt det Sidste, at man burde knytte Varemærket nærmest til selve Varen. Den ærede Indenrigsminister fastholdt dette maasse noget stærkere, end det ligefrem stemmer med det Forbillede, Loven har havt, og som den ærede Minister ved denne Leilighed paaberaabte sig. Naar den ærede Minister nemlig i den Retning sagde — det findes i Landssthingsstidende for forrige Session Sp. 242 —: „Den Betydning, vi have tillagt Varemærket, er ordret den samme, som er tillagt det i den preussiske Lovgivning“ — den ærede Minister mener der den tydske Rigslov —, „der udtrykkelig bestemmer, at ethvert Varemærke gjælder for en bestemt Varefort, og samme Bestemmelse findes i den franske, engelske og amerikanske Lov“, ere disse Uttringer maasse lidt vel prononcerede; thi man kan ikke, som jeg for et Øieblik siden paaviste, sige, at den paagjældende tydske Rigslov, med hvilken jeg antager, at de andre Love, som den ærede Minister paaberaabte sig, stemme, udtrykkelig knytter Varemærket til en bestemt Varefort, men stiller dette rigtig nok i første Række og først i anden Række, at Varemærket kan gaa over til at blive Firmamærke. Den ærede Minister fortsatte saaledes — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det, det findes paa det nævnte Sted i Landssthingsstidenden for forrige Session Sp. 242 —: „Da nu den foreliggende Lov er bestemt til at have Indflydelse ogsaa udenfor Landet, idet vi ønske Reciprocitet mellem Danmark og andre Lande, der have en lignende Lovgivning, synes det dog at være i høieste Grad uhenigtsmæssigt her at etablere en hel ny Betydning for Varemærket, en Betydning, der ikke haves andetsteds i Handelsverdenen. Jeg kan ikke Andet end bestemt fraraade at gaa ind paa en saadan Forandring af Lovens Princip.“ Disse Ord af den ærede Minister sag jeg, og i det Mindste Udvalgets Flertal — jeg tror hele Udvalget — ogsaa fuldkommen tiltræde. Det er virkelig ogsaa efter Udvalgets Mening ganske i Overensstemmelse med, hvad den ærede Minister ved sin Leilighed yttrede, Noget, man ikke skal forsøge, navnlig ogsaa af Hensyn, til den Reciprocitet, som skal finde Sted med andre Lande, at etablere her en hel ny Betydning for Varemærket. Det maa i Sandhed vistnok, som den ærede Minister sagde, kaldes i høi Grad uhenigtsmæssigt, og det er dog egenlig det, som den ærede Ministers Vædringsforslag gaar ud paa, idet dette Vædringsforslag involverer, at principielt i første Række optæder Varemærket som Firmamærke og kun sekundært som knyttet til en enkelt Varefort, medens altsaa det Omvendte er Tilfældet efter den fremmede Lovgivning, som har tjent til Mønster, og ogsaa i Lovforslaget, saaledes som det oprindelig er fremkommet, hvor der i første Række staar, at Varemærket kun gjælder for de opgivne

Sorter af Varer og i første Række kun knyttes til dem og kun ad en Omvei kan gaa over til at blive Firmamærke. Naar den ærede Minister bemærkede Noget om, at Andre kunne ved efterhaanden at bruge Mærket til saadanne Ting, som nu engang ikke høre til dem, der ere opgivne af den, der har erhvervet Retten, tvinge ham til at gjøre det til et fuldstændigt Firmamærke, tror jeg ikke, at man behøver at frygte, noget Saadant, hvilket ogsaa vilde være aldeles upraktisk. Man maa nemlig erindre, at den, der skal anvende et Varemærke og benytte det, har store Udgifter i den Anledning; han skal først lade Mærket tegne, og derefter lade det skjære, han skal anskaffe Stempler og Etiketter, lade det brænde paa fine Plaster osv., hvilket man neppe vil gjøre blot for at tvinge Besidderen af Eneretten til Mærket til, hvad han kan gjøre med et Rennemstrøg, at udvide sin Eneret til ogsaa at omfatte denne eller hin Gjenstand. Det kan ikke forudsættes at ville finde Sted. Denne Mellemtilstand er i alt Fald ganske den samme som den, der er etableret ved den tydske Rigslov, som den ærede Minister, og det vistnok med Jaa stor Ret, sætter Pris paa, at Lovforslaget kommer i Overensstemmelse med, i alt Fald i dets Hovedpunkter. Jeg gjentager for de ærede Medlemmer, at til Vædringsforslaget Nr. 3 knytter sig Vædringsforslagene under Nr. 1, 2, 6, 8, 9, 10, og 11, saaledes at, hvem der stemmer imod Nr. 3, konsekvent vil komme til at forkaste de andre nævnte Forslag, der kun ere mere eller mindre en ligefrem Følge af Ministerens Vædringsforslag under Nr. 3. Paa Udvalgets eller rettere paa Udvalgets Flertals Begne i alt Fald — Udvalget var ikke ganske fuldtalligt under den Conference, som fandt Sted, efterat Ministerens Forslag var fremkommet — paa Udvalgets Flertals Begne kan jeg ikke anbefale at stemme for Ministerens Forslag under Nr. 3 eller for noget af de Vædringsforslag, som knytte sig dertil. Men jeg gjentager udtrykkelig, jeg tror, at Udvalget træffer, hvad Ministeren helst ønsker, og at det grunder sig paa en Misforstaaelse, at dette Forslag er fremkommet. Det Synspunkt, som fra Først af ligger til Grund, og som den ærede Minister vil have hævdet, vil Udvalget ogsaa hæbde. Jeg kommer dernæst til at omtale Ministerens Vædringsforslag under Nr. 4 til § 6, og dernæst til Nr. 5 og 7. Disse tre Forslag staa ogsaa i temmelig nær indbyrdes Forbindelse, og navnlig skal jeg da først omtale Nr. 5, som er det vigtigste, og med hvilket vel sagens de andre maa staa eller falde. Hensigten med Vædringsforslaget under Nr. 5 er, at fjerne den Bestemmelse, som nu indeholdes i Lovforslagets § 6. Nr. 5 angaar en Bestemmelse, som Udvalget med Thingets Samtykke har faaet gjenindsat, efterat den fra Først af var bleven indført i Lovforslaget ved en Afstemning i det andet Thing. Man er gaaet ud fra, at Pointet i det